

Marija Župevc

Otroške igre

"Kaj bi se šli pa danes?" Pogosto vprašanje med nami otroki tistih davnih dni na Poljanah, zlasti v začetku počitnic, ko smo hoteli čimprej nadomestiti vse, kar smo med šolskim letom zamudili. Možnosti je bilo res mnogo, tako da smo se dostikrat sprli, še preden smo sploh začeli z igro. Vsak je imel svoj predlog in ga je na ves glas izražal, a na koncu smo se vedno uspeli dogovoriti. Saj pa je tudi bilo za uresničitev prav vseh želja več kot dovolj časa.

Skrivalnice - ljuba draga igra za vse starosti! Ja, dostikrat se nam je pridružil tudi kdo od odraslih. Skrivalnice smo se šli vsak dan, naš prostrani vrt je bil idealen kraj za to. Za lipo, za kostanjem, za šipkom, za hribčkom, za kurnikom ge. Križnarjeve, za fižolovo gredo Petričevih in še na sto drugih mestih si lahko našel skrivni kotichek. Tistemu, ki je bil zadnji "pofočkan" ob deblu debele stare akacije, smo vsi vpili: "Ti mižiš!"

Pogosto smo se lovili med starimi drevesi in na jezo naših mam tudi med lepo obdelanimi gredicami. "Da mi nikoli več ne potacate vrta", so včasih ponergale mame, a smo svarila že v istem trenutku pozabili.

Drugekrati smo plezali po drevesih, se šli ristanc in "kozy klamf". Za slednjo smo morali najprej po kotih in grmovju nabrati čimveč starih pločevink, ki smo jih zložili včimvišji stolp in ga nato od daleč poskušali podirati z debelimi kamni.

Joj, pa igre z žogo so tudi bile vabljive. Najpogosteje smo igrali "med dvema ognjema", kjer je bila tudi zelo pisana starostna udeležba. Večji dečki so znali vreči tak "šus", da te je kar prestavilo, če te je žoga zadela.

"Lenči, pridi, se gremo igrat s punčkami, pa pokličiči še Marjani, Marinko in Lidico!" Tako sem dostikrat vabila svoje prijateljice, otovorjena s škatlo, v kateri sem imela spravljene vse zaklade za to igro. In ta je potem lahko trajala prav do večera, še zakosilo si je bilo težko vzeti čas.

Kadar pa je kateri od dečkov zavpil na ves glas: "Pojdimo nastavljat denarnico", jebila vsa skupina otrok v trenutku nared, temu predlogu se pač nihče ni mogel upreti. Eden je prispeval staro denarnico (večja je bila, bolje je bilo), drugi dolg kos ribiške vrvice. In kot bi trenil, smo se vsi razporedili na svoja mesta. Deklice smo navadno ostale na vrtu za kovano ograjo, dečki pa so se razmestili v gosto gabrovo živo mejo ob parku, ki jo je naš vrli paznik (otroci smo ga krstili za "Čičota") redno in skrbno obrezoval. Ob parku je bila speljana makadamska cesta, ki je tekla ob Ljubljani in mimo Cukrarne. Po njej so vozila redka motorna vozila in konjske vprege, najpogosteje si tam srečal kolesarje in pešce. Mimogrede: vzdolž ceste so konji pogosto puščali svoje "fige", moja mama pa jih je, kadar je le utegnila, hodila

pobirat v staro vedro. V ta namen je imela poleg vedra vedno pri roki tudi malo metlico. "Konjske fige so najboljši gnoj za naše grede", je ob tem vedno poudarila, pa je bilo to tudi res - naša zelenjava je rastle kot za stavo in temu primerno tudi rodila, vse od fižola, paradižnika, kolerabic. do korenčka, zelja in vseh vrst rož.

No, nadaljimo z denarnico. Naphali smo jo s papirjem, da je izgledala vablivo polna, jo privezali na vrvico in jo položili ob rob prašne ceste. Zdaj pa vsi v kritje in tišina! Običajno ni bilo treba dolgo čakati na prvo žrtev. Zanimivo je, da se je vsakokratna "najdba" odvijala po določenem redu: najditelj je, ko je od daleč opazilna cesti ležečo denarnico, začel upočasnjevati hojo ali vožnjo s kolesom, se začel previdno ozirati okoli sebe, če ga kdo vidi, ko pa se je čisto približal plenu, se je hitro sklonil v želji, da ga čimprej pobere. In prav na ta trenutek je tisti, ki je bil skritv grmu in v rokah držal vrvico, nestrpno čakal. Kot blisk je povlekel zanjo in denarnico potegnil k sebi.

Presenečenja "najditelja" se ne da opisati. Na obrazu za hip sled začudenja in groze, bliskovit odskok, nato pa, ko mu je postalo jasno, za kaj gre, zanimivi odzivi: od gromkega smeha do glasnega psovanja in zmerjanja. Dečki so seveda pobegnili varno še tisti hip, ko so potegnili denarnico k sebi. Čakati, da te bo razočarani ujel, ne bi bilo priporočljivo.

To igro smo se šli pogosto in nasedlo je mnogo mimoidočih. V spominu pa mi je najbolj ostal starejši kolesar, ki je na krmilu kolesa tovoril dve veliki vedri. Koliko se je namučil že, ko je sestopal s kolesa, da ni vse skupaj padlo po tleh, on, vedri in kolo - na koncu pa tako strašno razočaranje! Gotovo je, tako kot vsi, pričakoval bogato najdbo, denarnica je res izgledala polna, potem pa nič!

Ko danes razmišljam o tem, skušam najti opravičilo za to kar malo kruto igro. Res smo bili pobalinski, izkoristili smo naivnost ljudi, nismo pa želeli ob tem nikomur škodovati. V nas ni bilo privoščljivosti ali zlobe, le čista otroška radoživost.